

som kalkulatorist". Seg skal endnu tage et Tilfælde, som jeg har fundet Side 299. Det er Udgiften i Anledning af Opkrævning af Bygningsafgiften i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Der siges med Hensyn til Merudgiften: „Posten er kalkulatorist og giver ikke Anledning til særlig Indstilling.“ Seg tror saaledes ved at gennemgaa disse tre Punkter at have vist, at man, naar man ser hen til selve deres Beskaffenhed egentlig ikke synes at have nogen tænelig Grund til at vedtage: Det kan passere, og at ingen af de Grunde, som Udvalget har været i Stand til at finde som Motiver til at indstille dem til at passere, nødvendigvis fører til at fravige det naturlige Resultat, naar henses til de Regler, som Statsrevisionen synes at følge, idet tværtimod alle de fremdragne Grunde have været til Stede paa forskjellige Punkter, hvor Statsrevisionen udtrykkelig udtaler, at den ikke vil gjøre nogen Indstilling. — Seg skal dernæst berøre en enkelt Motivering for en Indstillingspost, som er af en lidt eiendommelig Beskaffenhed. Det er paa det kongelige Theaters Regnskab, der er bevilget til Lønninger 406,513 Kr. 98 Ø. Der er en Overstridelse af 1,298 Kr. 90 Ø. Det er en Overstridelse af mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{3}$ pCt. Af disse Overstridelser falder nu ingen paa Lønninger med Ret til Pension eller Lønninger med Ret til Alderdomsforsørgelse, men paa Honorarer og Driftslønninger, altsaa netop paa de Lønninger, som ikke i Forveien lade sig bestemt beregne. Der siges nu, at man „ikke af de givne Oplysninger har fundet noget egentligt Bevis for Uundgaaeligheden af en saadan Overstridelse“ og indstiller derfor Overstridelsen til at passere. Som Udvalget bemærker i sin Indstilling, er dette vel nok noget Mere, end man strengt taget kan forlange af Statsregnskabet, at det, naar Bemærkning skal undgaaes, skulde indeholde Oplysninger om, at en Overstridelse har været uundgaaelig. Der er heller ikke Tvivl om, at Statsrevisionen selv ikke ellers lader dette være bestemmende for sig. Naar jeg saaledes slaar op paa den næste Side, staar der, at „Serveringen paa Scenen har kostet mere paa Spisevarer 139 Kr. 27 Ø.“ — det er en Overstridelse af mellem 55 og 56 pCt. — „og paa Driftvarer 33 Kr. 95 Ø.“, det er en mindre Procent, men jeg tvivler paa, at Statsregnskabet med Hensyn til disse Overstridelser har givet Oplysninger der indeholde egentligt Bevis for Uundgaaeligheden af, at man har anvendt saa meget Mere til Mad end til Drikke“, og der er dog ikke gjort Indstilling om, at denne Overstridelse kan passere. Man har ogsaa

positive Udtalelser i Statsrevisionens Betænkning, der vise, at den ikke altid stiller saa strænge Fordringer. Seg skal saaledes henvise til Side 194: Dødstummeinstitutet i Kjøbenhavn, hvor der er en Overstridelse til Bygningens Renovation og Rengjøringsapparater af 164 Kr. 80 Øre, om hvilken det siges: „som man ser, er der i Lar Mindreudgifter paa samtlige Underkonti undtagen c., der har en ikke tilstrækkelig motiveret Overstridelse“. Det viser altsaa, at Statsrevisionen ikke altid forlanger, at Udgiften skal have været uundgaaelig. Seg skal tage endnu et andet Exempel paa, at den ikke altid stiller saa strænge Fordringer. Det er Side 255, hvor der med Hensyn til en Merudgift paa 773 Kr. til Skrive- og Tegnmateriale, Bøger og andre Skole-sager til Skibbygningsskolen siges: „en Overstridelse som den her anførte bør ikke gjentages“; men der gjøres ingen Indstilling derom. Dermed skal jeg saa slutte mine Bemærkninger om dette Punkt. Seg tror nok, jeg har tilstrækkelig paavist, at Statsrevisionen i Virkeligheden ikke følger faste og bestemte Regler med Hensyn til de Indstillinger, den gjør. — Seg gjorde saa før en anden Indvending fra Udvalgets Side, nemlig Mangelen paa Motivering. Der er mange Indstillingsposter, hvor der slet ikke findes nogen Motivering. Det Samme gjaelder ogsaa med Hensyn til Statsrevisionens Bemærkninger om, at den ikke gjør nogen Indstilling. I saa Henseende hedder det jævnlig, at man efter Omstændighederne ikke gjør nogen Indstilling. Dette kan maasse ogsaa — skjøndt det stundom er lidt nok — være tilstrækkeligt; men med Hensyn til Indstillingen om, at en Udgift kan passere eller kan ikke passere, burde man altid have en behørig Motivering. Her er jo nemlig ikke Tale om Talrevision. Hvor der er Talrevision, behøves der ingen nærmere Motivering, thi Tallene tale for sig selv; men her, hvor der er Tale om en kritisk Revision, bør Rigsdagen have den Veiledning fra Statsrevisionens Side, som ligger i, at dens Indstillinger ere motiverede. Mange Steder findes der imidlertid, som sagt, ingen Motivering, og hvor en saadan Motivering ikke findes, har Udvalget da maattet se at finde ud af, hvad der maa antages at have været Grundene til Indstillingen. Jævnlig har vi ogsaa kunnet finde dem; men der har dog foreligget Tilfælde, hvor vi have maattet sige til os selv: hvorfor denne Indstilling? Vi have ingen Grunde kunnet finde. Seg skal kun fremdrage et eneste Exempel i saa Henseende. Det er Nr. 31 i Udvalgets Be-